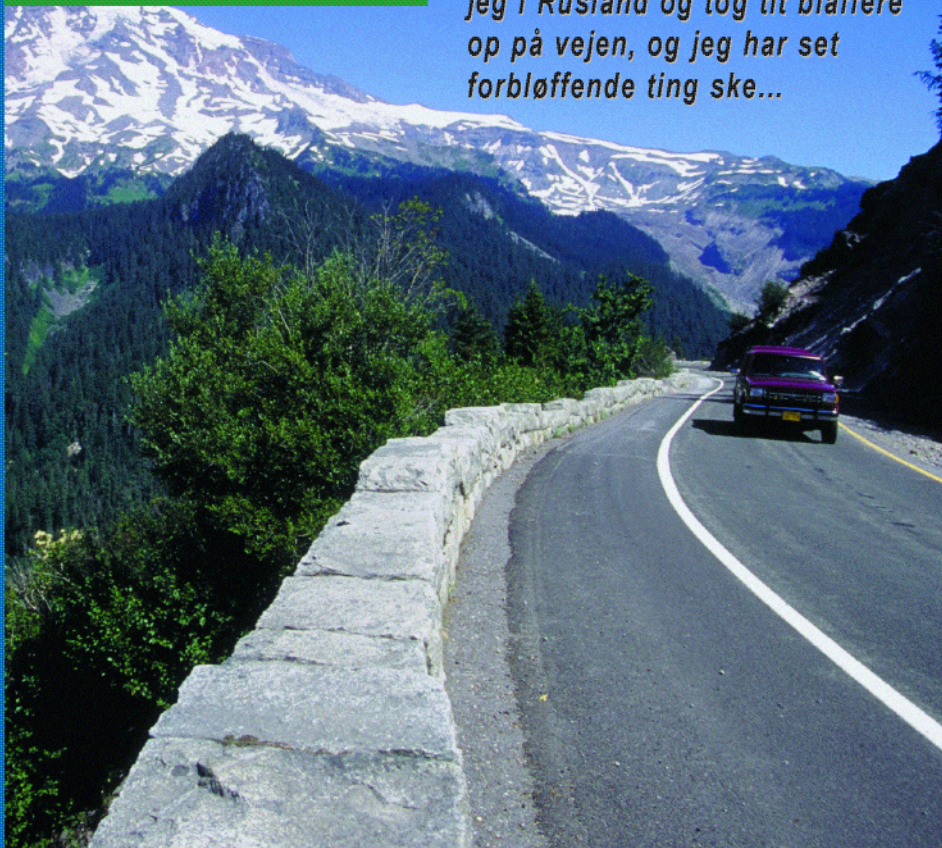

FULL GOSPEL BUSINESS MEN'S
FELLOWSHIP INTERNATIONAL

På vejen

Når man er forretningsmand rejser man meget. Fornyelig var jeg i Rusland og tog tit blaffere op på vejen, og jeg har set forbløffende ting ske...

For yderligere oplysninger kontakt venligst:

Lad ikke dette blad gå tabt – giv det til en ven.

DK NR. 982

DANSK UDGAVE

Nr. 982

VOICE

Fuldstændig tilgivet

Indholdsfortegnelse

En ny dimension	2
På havet <i>Daniel Yeboah, Tel Aviv i Israel</i>	3
Fuldstændig tilgivet <i>Billy McFetridge, Belfast i Ireland</i>	4
Bestil VOICE	10
Et personligt møde med Jesus	11
Sikkerhed <i>Peter Tompsett, Gresford i England</i>	12
Afdelinger	15
Pornografi og frygt <i>Wolfgang Putz, Wien, Østrig</i>	15
Dit eget valg <i>Lasse Suhonen, Espoo i Finland</i>	16
En nyttig påmindelse <i>Eugène Schuler, Cherbourg i Frankrig</i>	17
Du skal blive hjulpet <i>Ejvind Christensen, Hvidovre, Danmark</i>	18
Hvad står FGBMFI for?	19

Richard Shakarian

En ny dimension

Gennem nogen tid har Herren talt til mit hjerte om, at FGBMFI er ved at komme ind i en ny dimension. Det er nu, vi skal se flere og flere lægmænd, der begynder at fungere i tjenester på et plan, vi aldrig før har set. I en retssal aflægger man vidnesbyrd under ed, vidnesbyrdene bliver ført til protokols, og dommerne handler ud fra dem. Sådan er det også med de vidnesbyrd, der fortølbende har været i VOICE – de kræver en reaktion. I over 40 år har mænd i FGBMFI vidnet om Jesu Kristi indflydelse i deres daglige liv. Disse erfaringer er ægte og kan ikke benægtes.

Hvordan kan man forklare den fred, et menneske har midt i en umulig situation? Hvor kommer et helt utroligt perfekt svar til et særligt vanskeligt problem fra? Man kan ikke bortforklare en brækket hofte, der bliver helbredt i løbet af en nat, en bombe der eksploderer i en militærlejr, uden nogen bliver såret, eller et menneske, der efter et skudsår i hovedet, er blevet tonedøv, men alligevel vender tilbage til sin sangkarriere. Er det virkelig muligt, at komme ud af et fly med livet i behold bare 15 sekunder før, det rammer jorden – og at være i stand til at fortælle om det? Hvordan kan man modbevise en kvindes vidnesbyrd om, at hun ikke længere har brug for sine tommetykke briller, efter hun har været til forbøn?

Endnu mere betagende end alt dette er det at se et menneske, der umiskendelig bliver forvandlet. En mand, der hele sit liv har været optaget af sig selv og brugt alle andre for at opnå det, han vil have, kan en dag blive omgængelig og fuld af kærlighed i stedet for.

Richard Shakarian
International Præsident

På havet

Daniel Yeboah, Tel Aviv i Israel

Kaptajn Boakye Wallaces stemme klang: »Vagthavende, vil De venligst sikre Dem, at fortøjningsrebet er klargjort?« Jeg var i marts 1979 ansat som navigatørkadet på statens fiskeriflåde, Tema, Ghana. Et liv som sømand var helt anderledes end andre unge menneskers tilværelse, de kunne kun med nød og næppe få råd til tre solide måltider om dagen. I vor hjemhavn var jeg playboy og tømte alle lommerne, når jeg gik ud på drukture for at more mig.

Så mødte jeg en pige, der til sidst blev min kone. Victoria præsenterede mig for nogle unge mænd, en af dem var en tidligere klassekammerat. De var overgivne kristne og vidste, hvad det betød at have et levende fællesskab med Jesus Kristus. Sammen med dem begyndte vi at studere

Bibelen grundigt. Dette forvandlede alt for mig. Bibelen blev levende på en ny måde, og det blev snart klart for mig, at Gud havde omsorg for mig og ønskede at være på førstepladsen. Da jeg inviterede Ham til at komme ind og overtage mit liv, blev det Helligåndens frugter, der afløste min trældom i druk og moralsk forfald.

Engang, da mit skib kom i konflikt med loven, bevarede Gud mig fra vanskeligheder. Jeg var ikke ombord på det tidspunkt, fordi jeg var til eksamen på søfartsskolen. I de senere år har jeg været stationeret i Israel, og der har jeg erfaret Guds dybe kærlighed til mig og min kone. Gud eksisterer – ingen tvivl om det og Han er kilde til hjælp.

FULDSTÆNDIG TILGIVET

Billy McFetridge, Belfast i Irland

Telefonen kimedede højt i vort hovedkvarter. Det var et af hundredvis af opkald, der førte mig ud i gaderne for UDA (Ulster Defense Association = Ulsters forsvarsorganisation). I dette tilfælde skulle vi med magt gå ind i en lokal fodboldklub for at stjæle penge, mens de sidste folk var ved at forlade stedet. At det var røveri mod en protestantisk institution, bekymrede os ikke. De våben vi kunne få for pengene, ville sikre, at Ulster vedblev at være protestantisk og britisk. I vore tanker helligede det midlet. Der var imidlertid ikke noget, der gik som planlagt den nat, og vi blev tvunget til at flygte uden at have fået fat i noget som helst, men vi efterlod en såret politibetjent.

Da jeg senere lå på min seng og nervøst røg en cigaret, vandrede tankerne tilbage gennem årene. I 1972 var jeg hjemme på orlov fra militæret, da vi fik at vide, at en fætter var blevet nådesløst myrdet af IRA. For første gang i mit liv var jeg direkte berørt af volden i Nordirland. Jeg indså, at det der var sket med Jim, kunne lige så let være sket for min far eller mig. Det var

dengang, jeg startede med at mene, at befolkningen i Nordirland måske selv skulle sørge for at blive bevæbnet, så de kunne kæmpe for deres rettigheder. Så var der en ven fra militæret, som blev sendt tilbage til Nordirland, hvor han købte en bil af en konstabel, som af IRAs ledelse var sat på listen over bombemål. Uvidende om at bilen var blevet solgt, anbragte de en bombe i den, og Tom og to af hans kammerater blev dræbt.

Ikke så længe efter disse hændelser blev jeg ringet op af UDA. Man spurgte mig, om jeg ville træde ind i deres rækker for den protestantiske sag i Nordirland. Ironisk nok troede de, at jeg ville blive en god leder for deres sag på grund af min tid i militæret. De vidste ikke, at jeg aldrig havde været en ordentlig, disciplineret soldat. Min tid i hæren var blevet brugt på alkohol, vilde venner og løse kvinder. Mine vilde udskjelser udviklede sig hurtigt til, at jeg røg marihuana og fyldte mig med pornografi. Jeg blev snart forfalden til hård porno. På den tid var pornografi faktisk ikke til at skaffe i Nordirland, og jeg opdage-

de snart, at jeg kunne sælge mit materiale for op til fem gange det, som jeg havde betalt for det.

Mens jeg var i UDA, skulle jeg også tjene til livets ophold, og jeg drev fra det ene job til det andet herunder som vagt hos Securicor (et vagtselskab). Selvom jeg kørte rundt med flere penge, end mine venner og jeg kunne stjæle på en hel måned, så var jeg aldrig fristet til at stjæle dem, fordi jeg frygtede at komme i fængsel. På grund af mit arbejde blev jeg spurgt, om jeg ville være dørvagt – eller udsmidter – på en lokal natklub. Pengene var gode og arbejdet let. Jeg var så småt ved at være desillusioneret over arbejdet for UDA, så jeg var kun glad for en lovlig undskyldning til at skære ned på min aktiviteter hos dem.

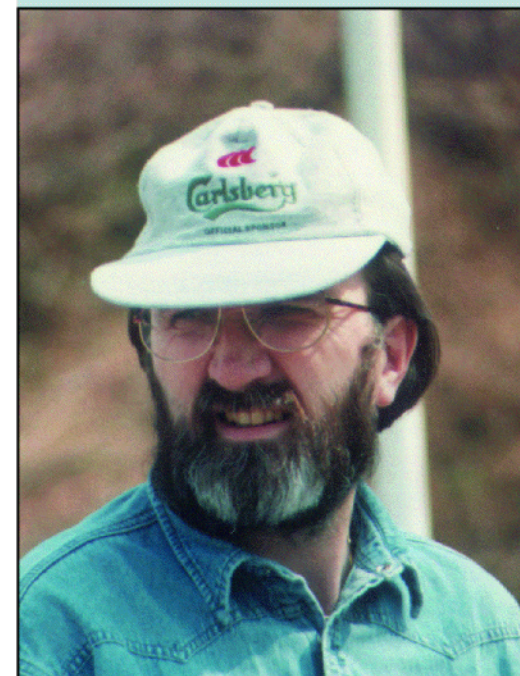
Det var omtrent på den tid, jeg mødte Christene, og det så ud til, at vi helt fra starten kom godt ud af det sammen. Inden der var gået mange måneder, vidste jeg, at jeg gerne ville have hende til kone. Vi blev så gift i april 1977. Selvom jeg var 27 år, så kan jeg ikke sige, at nogen af os var klar til ægteskab. Mit arbejde holdt mig sent ude om natten, og derefter kunne jeg godt lide at drikke, spille kort eller tage op til servitricen for at få noget hurtig sex i stedet for at tage lige hjem til min kone. Da jeg begyndte at arbejde i forskellige byer hver uge, fik jeg efterhånden et helt netværk af forskellige sovekammerater. Selv da Christine fortalte mig, at vi skulle have et barn, blev jeg ved med at være lige så fordærvet, som jeg plejede.

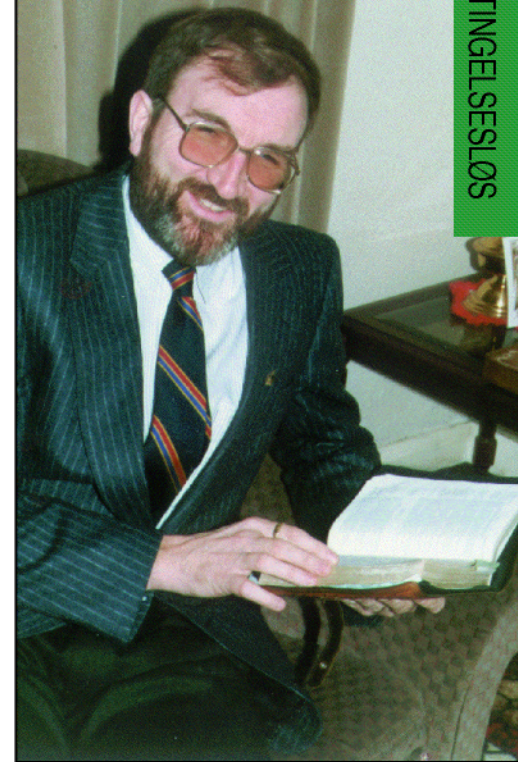
Jeg var blevet mindre involveret, men fortsatte dog med at virke i UDA. For verden udenfor kan det se ud som om, disse paramilitære grupper er forenet, men i virkeligheden er der indre fejder og rivaliseringer, hvilket jeg oplevede på nært hold, da en bombe, der var beregnet på mig, eksploderede. Heldigvis beskyttede en tung dør min mor, så hun ikke blev alvorligt såret.

I juni 1980 blev jeg beordret til at skygge en mand, som jeg vil kalde Smith. Det var en mand jeg kendte godt. Jeg var så hårdhjertet på

Fred eller konflikt

Man siger, at i Irland lever folk med deres historie i lommerne, det er nog vi bærer rundt på os. Irland har haft flere hundrede år med national og sekterisk strid. I fortiden var magtudøvelse den bedste vej at skaffe fred på, men selve freden var kun en udeblivelse af ydre konflikter. For at være helt ærlig så kunne jeg ikke se, at der var andet end væbnet konflikt, som kunne gøre en ende på det hav af problemer, irske protestanter står i. Vi var i et uløseligt dødvande. På den tid var der nogle få kristne, der talte om forsoning, og om at man blev nødt til at »tilgive og glemme,« men jeg var overbevist om, at sådanne mennesker var de mindst egnede til at løse Ulsters problemer. Med tiden er jeg kommet til at indse, at i stedet for de modige frihedskæmpere vi anså os selv for at være, så lignede vi mere bandedemedlemmer fra Chicago.

Påkrævet hjælp til forandring

At jeg mistede min frihed tvang mig til at gennemtænke alle mine værdinormer. Derved opdagede jeg, at jeg stadig havde et utaknemmeligt hjerte. Jeg værdsatte ikke min mor og hendes ubetingede kærlighed, eller min far som havde arbejdet for at skaffe mig et pænt hjem. Jeg kunne ikke føle nogen taknemmelighed mod min overordnede i hæren. Selv Christine, der havde bekræftet mig i min mandighed, havde lavet min mad og født mig en velskabt søn, fik ingen tak fra mit selviske hjerte. Det er ikke fordi jeg ikke ville være taknemmelig. Jeg ønskede at forandre mig og blive som en Hollywood fange, der lærer sin lektie og beslutter at forbedre sig. Jeg fandt ud af, at min opførelse fremkaldte væmmelse også hos mig selv, men jeg var ikke fri til at kunne forandre mine selviske veje. Jeg behøvede hjælp.

jeres koner må gennemgå for at komme rendende her uge efter uge flere år i træk?« Jeg var lige ved at komme med en smart bemærkning, men jeg blev opmærksom på den alvorlige tone i hans stemme og indså, at jeg stod der som en dobbelt skyldig mand. Jeg havde intet forsvar og besluttede fra da af at holde op med kun at tænke på mig selv. Jeg begyndte at tale med Christine om hendes og vores søns behov.

Så var der en fængselsbetjent, der inviterede mig med i en Bibelstudiegruppe. Jeg var glad for en ekstra mulighed til at forlade min celle, derfor tog jeg med. Manden, der stod for gruppen, gjorde sig umage med at komme til at kende os fanger. Jeg kan godt sige, at han havde hjertet på det rette sted overfor os, og at han respekterede os, selvom vi sad bag tremmer. Men det mest forbløffende var, at han talte om Bibelen som om alt, hvad der står deri er sandt. Gennem ham kom jeg til at forstå, at Jesus var en rigtig mand, og at Han er interesseret i de ting, der foregår i det moderne Ulster. Det var en helt radikal nyhed for mig. Efter få måneder syntes jeg, at jeg godt kunne åbne mig. Vi talte om bøn, og jeg kan helt ærligt sige, at inden længe var mine bønner ikke kun råb ud i mørket. For allerførste gang nogensinde blev de til en tovejs kommunikation med Gud.

Jeg begyndte at læse Bibelen i stedet for aviser eller værdiløse romaner. Jeg blev forbløffet over at opdage, at det ikke var en lang liste af, »det skal du gøre – eller det må du ikke gøre,« men at det snarere var et vejkort, der viser os de bedste valgmuligheder i livet, som Gud har gjort muligt for os alle gennem sin søn, Jesus Kristus. Jesus var langt fra at væmmes ved mig, Han elskede mig faktisk. Bibelen siger, at syndens løn er døden. Det betyder, at når man bryder Guds love, så dør man fysisk såvel som åndeligt. Jesus elskede mig så meget, at Han var villig til at dø i mit sted. Det kunne jeg forholde mig til. Hvilken fange har ikke på et eller andet tidspunkt længtes efter en eller anden, der ville bytte plads med ham? Det er det, Jesus altid har ønsket at gøre for mig, jeg

indtil jeg var et nervøst vrøg. Selvom jeg var skyldig i de fleste af deres anklager, så havde jeg ikke myrdet Smith. Til sidst underskrev jeg en tilståelse på alle anklager, fordi jeg var desperat efter at blive fri for mine forhørsledere og deres endeløse spørgsmål. Nogle dage derefter følte jeg en overvældende lettelse, mens jeg lå i min 10 x 8 fods celle. Jeg havde i syv år levet med visheden om, at jeg en dag ville blive fanget eller slået ihjel.

Den eneste person der talte venligt til mig under min varetægtsfængsling, var fængselspræsten: »Hvor er du fra Billy?« Jeg måtte tænke mig om et øjeblik for at kunne svare på dette helt enkle spørgsmål. Bagefter gik det op for mig, at jeg var taknemmelig for den tid, han gav mig. I hele mit liv har jeg haft for travlt med mine egne ting, til at gøre mig den ulejlighed at være taknemmelig mod nogen.

Hvis jeg som fri mand var en sjover mod min kone, så blev jeg nok endnu værre bag tremmerne. Jeg forventede, at hun skulle rende frem og tilbage til fængslet for at bringe mig alt muligt tillige med, at hun måtte lytte til mine endeløse beklagelser. Der blev ikke et øjeblik, hvor hun kunne få et ord indført om hendes situation eller om vores søns velbefindende.

En dag da hun gik, sagde den vagt, der stod ved siden af mig: »Tænker I fyre nogen sinde på, hvad

den tid, at end ikke en tanke strejfede mig om, hvilken skæbne der ventede Smith. Ville de tæske ham, dræbe ham eller hvad? Den nat han blev myrdet, kom jeg hjem efter klokken tre. Jeg standse aldrig op for at overveje, hvordan Christine havde det med at være alene nat efter nat sammen med vores lille dreng. I de tre år vi havde været gift, havde jeg nægtet at slå mig til ro i rollen som husbond, forsørger og ven. Jeg levede som en stimand fra dag til dag på jagt efter hurtig sex, hurtige penge og lette mål. Min kone var min ejendom, min slave. Det forbavser mig nu, at Christine blev sammen med mig. Efter Christophers fødsel blev jeg på en eller anden måde grebet af skjulte faderlige følelser, og kort derefter brød jeg med min terrorist karriere. Mærkeligt nok følte jeg ikke noget pres imod mig på grund af den beslutning.

Det var om morgenen den 17 september 1980. Mens jeg lå i sengen ved siden af Christine, hørte jeg, at der blev banket på fordøren. Det var politiet. Jeg spillede cool, men mit indre var i oprør, mens de gennemsøgte lejligheden. De fandt ingenting, men jeg blev alligevel beordret til at blive klædt på: »Du er arresteret mistænkt for mord, McFetridge.« På politistationen fandt jeg ud af, at de anholdt mig fordi, jeg var blevet standset ved en vejspærring den nat få måneder tidligere, da Smith døde. De vidste, jeg havde været i nærheden af gemingsstedet, og de vidste også, at jeg havde forbindelse til UDA. Timerne, der blev til dage, med afhøringer sled mig gradvist op,

Frihed i Fængslet

Livet i fængslet giver en masse af tid til at tænke over meningen med livet. Som ung mand valgte jeg mottoet - spis, drik og vær glad, fordi i morgen skal du dø. Men det egoistiske liv er også meget ensomt, behovet for meningsfyldte menneskelige relationer bliver ikke opfyldt. Senere valgte jeg den »solidariske« vej i Nordirland, en vej fuldt af mening, formål og selvopofrelse. Dog efter mindre end ti år kom jeg til at se Nationalismen som en fatal fejltagelse. Jeg spurgte mig selv: »Findes der noget ægte? Er der noget, der er værd at leve for?« Der, i mit livs dybeste afgrund, kom Gud ind i mit liv. Få måneder efter jeg blev indsat i Crumlin Road fængslet i Belfast, erfarede jeg, at Kristendommen ikke bare er en religion. Det er snarere en kraftfuldt måde at leve på, både indenfor og udenfor fængslets mure.

havde bare haft for travlt med mine egne affærer til at kunne tage imod Guds kærlighed.

Endelig en aften i marts 1981 knælede jeg stille og helt alene ned i min celle og inviterede Jesus til at komme ind i mit liv. Jeg lagde mit liv og min fremtid i Hans hånd. Der var ingen klokkeklang eller festfyrværkeri, men der kom en stille følelse af fred over mig; det var ligesom en blid bølge ved stranden.

Nogle måneder efter dette blev jeg offentligt anklaget for mine forbrydelser. Det var der, min første tilståelse kom helt bag på mig og hævnede sig. »Hvorfor i himlens navn tilstod jeg en forbrydelse, jeg ikke har gjort?« jamrede jeg. Trods min kval faldt jeg på knæ og bad: »Jeg overgiver hele dette kaos i dine hænder, Far. Din vilje ske.« Kort derefter fik jeg besøg af en dame, der hed Agnes. Hun lyttede, mens jeg betroede mig situation til hende, og hun delte min nød med sine bønnepartnere. En dag da jeg var i en voldsom kval over min situation, dukkede Agnes op. »Hvis du er uskyldig i netop den anklage, så vil Gud ikke tillade, at du bliver straffet for den,« sagde hun. Det lød mere som en profeti end et ord til trøst. Men trods min forsvarers gode indsats, så forventede vi alle det værste. »Bliv ikke forbavset, hvis du idømmes straf på livstid,« fik jeg at vide.

Da min advokat skulle mødes med mig i et rum nedenunder retslokalet, før dagens retsmøde begyndte, frygtede jeg for det, jeg ville få at vide. »Jeg har fået at vide, at man er klar til at frafalde mordanklagen,« sagde han. »Men det betyder så, at du skal erklære din skyld i vold med døden til følge.« Jeg behøvede ikke at tænke mig om to gange. »Det er en aftale!« Min straf kunne blive op til 152 år. På grund af aftalen om min tilståelse og det faktum at de øvrige anklagepunkter var sammenfaldende, kom jeg kun til at afsone 12 år. Med tiden begyndte der at ske forandringer til det bedre, men det skete

ikke hurtigt, og det var heller ikke let.

Fængselsmiljøet er totalt forskelligt fra samfundet udenfor. I fængslet passer enhver sit. Man lærer hvilke typer mennesker, det er sikkert at knytte sig til, og hvilke man skal undgå. To gange under mit fængselsophold var der et oprør i min afdeling af fængslet, den ene gang var det på grund af de overfyldte tilstande i Crumlin. Næste gang var det i Maze fængslet, fordi man satte republikanere og loyalister sammen og derved fremkaldte stærke gnidninger, der er akkurat lige så farlige, som de er underfor fængslets mure. I begge tilfælde var jeg ved Guds hjælp i stand til at holde mig udenfor og undgå straffen, som fulgte.

Engang fik jeg ny makker i cellen. Ed havde et pornografisk blad, som havde cirkuleret fra celle til celle. Hans første ord til mig, da han så at jeg stirrede på omslaget, var: »Tag for dig af retterne, makker!« Ved disse ord følte jeg det gamle brus af vellyst stige op i mig. Til min skræk kom jeg til at rødme af forlegenhed ved de første øjekast i hæftet. Hvad var der sket? Jeg plejede jo at søge den slags for sjov og for at tjene penge på at sælge det. Så dæmrede det for mig, det var helt klart, at Helligånden var ved at fortælle mig, at det var nødvendigt for mig at lægge det blad fra mig igen. Jeg holdt en pause og spekulerede på, hvem der ville vinde den kamp, som rasede inden mig: Gud eller djævelen. Så samlede jeg al min viljestyrke og lagde bladet tilbage på hylden.

Resten af dagen lykkedes det mig at være så travlt optaget, at jeg ikke tænkte mere på bladet, men da det blev tid til bøn før sengetid, forvildede mine tanker sig hele tiden tilbage til disse sex fantasier. Det blev den værste form for tortur, jeg har været ude for. Min ånd ville gerne være ren og retfærdig, men mit kød længtes efter nøgne kvinder. Jeg havde aldrig helt brudt med min afhængighed af pornografi, så

min kamp var som en alkoholikers, der står med sin flaske. Da jeg lå i sengen, begyndte jeg helt at svede. Da jeg ikke vidste, hvad jeg ellers skulle gøre, bad jeg: »Kære Jesus, jeg ved, at du var en mand, og derfor forstår du min kamp. Jeg vil ikke se i det blad. Vil du godt vise mig, hvad jeg skal gøre.«

»Er du helt rask, mand?« spurgte Ed. »Ja, jeg er okay,« løj jeg. Men så besluttede jeg at sige sandheden. »Faktisk er jeg ikke okay, Ed. Jeg har et problem, og du kan hjælpe mig. Jeg er en kristen...Jeg har ikke været det så længe endnu. Og, ja.« »Ja?« sagde Ed og ventede. »Hvad har det med mig at gøre, mand?« »Det er din pornobog, Ed. Den er ved at drive mig til vanvid, men jeg vil ikke se i den. Selvom man er en kristen, er man ikke hjemedød, hvis du forstår, hvad jeg mener. Jeg tænker på, om du kunne skaffe dig af med den. Det er overhovedet ikke godt for noget. Efter et stykke tid får det magt over en.«

Jeg forventede helt klart, at han ville le mig op i mit åbne ansigt. I stedet sagde han: »Det vil jeg tænke over mand,« og vendte sig om. Om morgenen var bladet væk. Jeg ved ikke, hvad Ed gjorde af det, og jeg

Værdifuld

Hvis der er en bestemt gruppe i vort samfund, der bliver stemplet som »tabere,« så er det folk bag tremmerne. Og alligevel identificerede Jesus sig med fængslede personer i alle tidsalder, da Han sagde: »Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt. For jeg var... i fængsel, og I besøgte mig. Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig... syg eller i fængsel og besøgte dig? Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.« (uddrag fra Matthæus 25:34-40)

spurgte ham heller ikke. Det bedste ved det var, at de heftige kvaler, jeg havde haft aftenen før, var forsvundet på mystisk vis.

I tiden bag tremmer fik jeg mange anledninger til at være sammen med andre mænd, der var blevet kristne i Maze fængsel. Her var det eneste sted i Ulster, hvor forhenværende IRA- og UDA-tilhængere kunne opleve at få nadveren sammen som brødre i Kristus. Det var på den baggrund, jeg erfarede, at jeg kunne elske mine tidligere fjender, fordi jeg følte, at jeg selv havde fået en FULD TILGIVELSE. Og endnu bedre – jeg blev i stand til selv fuldt ud at tilgive andre.

Ved mit engagement i kristne kredse i Maze mødte jeg James McIlroy, der dengang var leder af fængselsfællesskabet Nordirland i Belfast. Efter min tid i fængsel, hvor jeg studerede Bibelen på korrespondancekursus, meldte jeg mig ind på Bibelskole i Belfast, som James opfordrede mig til. Det var et stort trosskridt. Gud har bevist over for mig, at Han er trofast, Han har givet mig muligheder til at kunne dele Hans kærlighed med de fanger, som Jesus kom for at sætte i frihed!

Alberta

Fornyelig gik en dame ind for at vaske på en møntvask i Alberta, Canada. Mens hun ventede, fik hun øje på en lille æske. Der stod disse ord på den: »Tag en, det er gratis!« Den udstillede papæske indeholdt VOICE-blade. Hendes liv havde ikke været nemt, og da hun i VOICE læste om, hvordan Gud havde forandret andre menneskers liv, vældede håbet op i hende. Hun overgav sit liv til Jesus Kristus lige på stedet der i møntvaskeriet. Hun gik derfra med rent tøj og et let sind.

BESTIL VOICE

Giv også et eksemplar til dine venner, bekendte og forretningsforbindelser.

	KOPIER	PRIS OM ÅRET
☐	1*	kr. 60 (+30)
☐	2*	kr. 120 (+30)
☐	5*	kr. 270 (+54)
☐	10*	kr. 480 (+90)
PRIS PER GANG		
☐	20	kr. 140 (+22)
☐	50	kr. 350 (+30)
☐	100	kr. 700 (+35)

Priserne er angivet ovenfor med forsendelse i klammer.

Bestil hos: KKRC, Smallegade 20B, 2000 Frederiksberg, Tlf: 38 10 80 00, Att.: Kurt Videbæk

På andre sprog: FGBMFI Voice, P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgium.
Tel: (016)20.79.44 Fax: (016)20.79.31
INTERNET: 100444.1300@compuserve.com

ET PERSONLIGT MØDE MED JESUS

Kære læser: Medens du har læst beretningerne i dette VOICE blad, har du måske tænkt på, om også du kan komme til at kende Gud personligt og få fred i dit hjerte. Jesus sagde, for at kende Gud – som er Ånd – så må du blive født igen i din menneskelige ånd. Her er hvad der er nødvendigt dertil:

1 ERKENDELSE: Alle har jo syndet og mangler herligheden fra Gud. (Rom. 3:23). *Gud! Vær mig syndet nådig!* (Luk. 18:13). I lyset af Guds ord indses det, at vi er syndere.

2 OMVENDELSE: Vi må omvende os fra synden. Det må blive et oprigtigt ønske at bryde med synden én gang for alle. *Hvis I ikke omvender jer, skal I alle omkomme på samme vis.* (Luk. 13:3). *Fat derfor et andet sind og vend om, så jeres synder må blive udslettede* (Ap. G. 3:19).

3 BEKENDELSE: Herren venter på vor bekendelse af synd, og at vi viser tro. *Hvis vi bekender vore synder, er Han trofast og retfærdig, så Han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed.* (I. Johs. 1:19)...*når du med din mund bekender Jesus som Herre, og i dit hjerte tror, at Gud opvakte Ham fra de døde, skal du blive frelst.* (Rom. 10:9).

4 TRO: Tro på Jesu fuldbragte værk på korset....*således elskede Gud verden, at Han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.* (Johs. 3:16). *Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst, men den, som er vantro, skal blive fordømt.* (Mark. 16:16).

Du må tage imod Jesus Kristus i dit eget hjerte ved tro, før du erfarer virkeligheden ved den nye og åndelige fødsel i dit liv. *Han kom til sit eget, og Hans egne tog ikke imod Ham. Men alle dem, som tog imod Ham, gav Han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på Hans navn.* (Johs. 1:11 og 12)

FREMSIG AF HJERTET DENNE ELLER EN LIGNENDE BØN OG BLIV FRELST: Kære Jesus! Jeg ønsker at tilhøre dig, og jeg beder dig om at tilgive mig mine synder. Overtag mig helt og bliv Herre i mit liv. Ved din hjælp vil jeg bekende dig for andre mennesker. Du har nu fattet dit livs vigtigste og mest afgørende beslutning. **Velkommen ind i Guds familie.**

FULL GOSPEL BUSINESS MEN'S FELLOWSHIP INTERNATIONAL

Skriv til os om din afgørelse, og vi sender dig bogen »Hvad nu – efter at jeg er blevet kristen?« og sætter dig i forbindelse med andre troende.

NAVN:
ADRESSE:
POSTNR:
BY:
Evt.tlf.nr.

Sikkerhed

Peter Tompsett, Gresford i England

»Hvorfor flyver vi så lavt?« spurgte jeg en af de engelsktalende passagerer, der var på vej til sit hjem i Nagorno Karabakh. Jeg sad og så ud af vinduet i en tætpakket, forhenværende russisk helikopter idet vi fløj mellem de snedækkede bjergtoppe i øjenhøjde. »Det er for at være under Azeri radar. Ellers sender de kampfly ud og skyder os ned,« svarede han skødesløst. Jeg derimod kiggede meget mere opmærksomt mod den blå horisont og tænkte grundigt over, hvorfor jeg var på denne tur til en næsten ukendt etnisk krigszone.

Mine tanker gik tilbage til en sommerlejr, da jeg lige var fyldt tretten år og for første gang hørte, at jeg er noget helt særligt i Guds øjne, og at Jesus Kristus kom til ver-

den for at dø som min Forløser. Jeg husker, at jeg blev så bevæget over dette bevis på Hans kærlighed, at jeg overgav mit liv til Ham.

Da jeg var seksten år, kom jeg med i en lille lokal menighed, og livet blev fuld af arrangementer, der blev centreret om at finde ud af mere om Guds planer for mig og hele verden. Jeg talte også til andre ved forskellige evangeliske møder. Jeg var så begejstret over at vide, at vi alle har en livsvej at fuldbyrde, og at det er formålet med livet, at vi opdager det og går ét skridt ad gangen på denne vej. Som 21-årig var det blevet tid at flytte hjemmefra, og jeg var træt af Londons kedsomhed. Jeg blev forelsket i en dejlig kristen pige fra Sussex, og besluttede at søge om at komme ind til politiet i Sussex. Jeg havde heldet med mig, og pludselig var jeg i en verden af blå unifor-

mer og lovbøger på polititræningsskolen nær Folkestone i Kent. Jeg blev sendt til en lille købstad i West Sussex og fandt hurtigt ud af, at slyngler ikke spiller efter reglerne. Gud brugte mig til at møde folks behov, når de var i desperate situationer. Når ulykken rammer, henvender man sig naturligt til Gud og er rede til at høre om Hans plan, som jeg havde fundet.

Efter otte år følte jeg at Gud kaldte mig ud af politiet, jeg var nu blevet gift og havde familie. Først ønskede jeg ikke at forlade mit arbejde, da jeg kunne glæde mig over at have fået en meget vellykket karriere med mange rosede anbefalinger i alle mine oprykningseksaminer, og jeg havde specialkvalifikationer i færdsel inklusive et meget eftertragtet instruktørcertifikat.

Vi kom ind i en meget levende Baptistkirke i Walton ved Themsen og blev snart

involveret i ungdomsarbejdet og medlemme for søndagsskolen. På arbejde gik tingene godt. Jeg blev regelmæssigt forfremmet og head hunted til spændende jobs, men i mit åndelige liv begyndte jeg at føle, at jeg havde brug for noget mere fra Gud. Nogle af mine venner i menigheden så ud til at være blevet forandrede, de talte om »dåb i Helligånden.« På et tidspunkt tog jeg mod en invitation til et FGBMFI-morgenmøde på Cafe Royal i London; talerne gjorde et stort indtryk på mig. Da jeg gik frem til forbøn, fik jeg en stærk fornemmelse af Guds kærlighed og fred, men der skete øjensynlig ikke andet.

Der skete dog en forandring gennem de følgende måneder; når jeg fortalte om min tro, var det som om, jeg brugte de ord, som folk netop trængte til at høre. Og endnu mere forbløffende – der var nogle af mine venner, der kom og spurgte mig, hvad der

Syd London

Jeg voksede op i Syd London i en gade med små rækkehuse med bagsiden ud til en godsbanegård. Det tidligste jeg husker er luftalarmer og min far, der kom hjem med riffel og i uniform tillige med et stykke legetøj, som han havde lavet til mig! Da krigen sluttede, blev han mekaniker, og jeg kom i skole. Som 11-årig bestod jeg optagelsesprøven til den lokale mellemskole, hvorved jeg kom ind i en helt ny verden med aktiviteter og kundskaber, som jeg ikke før vidste eksisterede. Premierminister John Major gik i samme skole, men han gik et år efter mig, så jeg kom ikke til at kende ham.

FGBMFI AFDELINGER I DANMARK

Vi findes nu i over 150 nationer.

havde gjort mig så anderledes. Den kraft så ud til at komme fra en kilde indeni mig udenom bevidste tanker.

Pludselig blev mit firma reorganiseret, og jeg oplevede, at komme til helvedes for-gård. Midt i forvirringen blev jeg tilbudt et nyt lederjob i Nord Wales! Efter megen bøn besluttede jeg at tage imod det, og vi flyttede til et kringlet, gammelt hus i et smukt område ved grænsen til Welsh. Der var flere problemer med huset, end min vurderingsmand havde fundet, men til alt held betalte forsikringen for al den ekstra istandsættelse. Vi følte, at det stadfæstede os i, at vi rent faktisk havde fulgt Guds ledelse.

Lige da vi var kommet i orden skete der en katastrofe! Jeg var på det tidspunkt engelsk salgsdirektør i et datterselskab af et kendt medicinalfirma, og havde hjulpet til med at få opbygget en blomstrende forretning. Nyheden om at hovedfirmaet havde problemer, og at der skulle skæres ned med 30 lederstillinger, kom som et lyn fra en klar himmel. I tider som disse opdager vi, hvor virkelighedsnær vores tro er. Jeg blev dag efter dag opmuntret på forskellige måder. Derved oplevede jeg, hvor meget mine venner tænker på mig.

Jeg gjorde alt det rigtige for at finde et nyt job. Skrev flere hundrede breve, henvendte mig til utallige arbejdspladser, gik til mange interviews, men alt sammen til ingen nytte. Det var oplagt, at man bliver regnet for at være færdig, når man er over 45 år. Da alt var forsøgt, blev jeg spurgt om jeg ville åbne et kontor for et hjælpe- og udviklingsagentur. Jeg erkendte, at det var Guds timing og indvilligede. Jeg opdagede, at alle mine tidligere færdigheder i holdarbejde, motivation, forhandlingsteknik, offentlige forbindelser, annonceringer og marketing kunne bruges. Jeg kunne oplære kirkevante teams af fund-raisers og give dem ideer.

En stor regional avis hørte om vore anstrengelser og lavede en kampagne for at indsamle kontanter til bosniske børn. Jeg fik held med at få støtte både fra berømte folk i hæren og popstjerner. Det er tit sådan, at man bliver våd til skindet, mens man samler ind på en fodboldstadion eller tager med som leder af ekspeditioner med masser af nødhjælp til Bosnien. Man risikerer at blive frygtelig søsyg, at bilen bryder sammen i en snestorm, at sove i en lastvogn på vejen og at slås med grænsbureaukrater. Det betyder også, at man kommer på ture til Rumænien for at hjælpe med et projekt for små børn, der er smittet med AIDS, og man ser deres lidelser. Man tager også til Armenien og Nagorno Karabakh med medicinalvarer.

Ved at se de ødelæggelser forårsaget af grådighed og politiske ambitioner som hele lande kan lide under, blev mit syn på mit eget liv forandret. Når man ser, hvor tapre indbyggerne i Karabakh er, og ved dagry bliver vækket af bomber, der eksploderer, så bliver man draget tæt til disse mennesker. Det er et privilegium for mig at kunne hjælpe dem og at være i stand til at bruge mine kontakter i medicinalvareindustrien for at få medicin, som jeg kan tage med til sådanne steder. Da vi lagde an til landing, var jeg endnu engang klar over, at Gud planlægger min livsvej.

Når jeg ser tilbage på årene, kan jeg se, hvordan Han har ledet mig og brugt mig til at fuldføre Hans planer. Jeg har set, hvordan Han bruger tilsyneladende katastrofer for at få os derhen, hvor Han ønsker vi skal være, og derfor ser jeg med forventning fremtiden i møde. Gør du ikke også det? ●

Det Nationale Råd i Danmark

Landsformand:	Karl G. Svendsen, Strandvejen 201, 4.tv. 2900 Hellerup, Tlf.: 39 62 91 91
Landssekretær:	Cornelius Kurz, Skovgårdsvej 20 3460 Birkerød, Tlf.: 45 82 32 50
Landskasserer:	Carsten Dalgaard, Ravnsbjerg Toft 23 Gjellerup, 7400 Herning, Tlf.: 97 11 99 63
Materialefond og Forlag:	Hugo Martinussen, H.C.Andersens Vej 16, 7430 Ikast Tlf.: 97 15 64 56, Gironummer: 246 41 87

Område Vest:

Næstformand:	Hugo Martinussen, H.C. Andersens Vej 16, 7430 Ikast, Tlf.: 97 15 64 56
Områdeleder:	Hans Jensen, Nørrebrogade 4A 8900 Flinders, Tlf.: 86 42 46 89
Suppleant:	Arne K.W. Mogensen, Spinkebjerg 3 Gjellerup, 7400 Herning, Tlf.: 97 11 85 02

Område Øst:

Næstformand:	Birger Kerschner-Hansen, Guldagervej 8, 2720 Vanløse Tlf: 38 71 85 85
Områdeleder:	Tommy Ennis, Rødlersvej 27 2990 Nivå, Tlf.: 42 24 30 34
Suppleant:	Marius Hansen, Skadevænget 43 Vellerup, 4050 Skibby, Tlf.: 42 52 98 22

Lokale Afdelinger

1. AMAGER:	C. Ebbe Petersen, Amager Landevej 2 2770 Amager, Tlf.: 32 50 79 50
2. HERLEV:	Finn Risum, Ejbytoften 7 2600 Glostrup, Tlf.: 43 45 15 47
3. HERNING:	Hugo Martinussen, H.C. Andersens Vej 16 7430 Ikast, Tlf.: 97 15 64 56
4. LYNGBY:	Tommy Ennis, Rødlersvej 27 2990 Nivå, Tlf.: 42 24 30 34

Lokalgrupper

5. ESBJERG:	Bent Ahlmann, Thulevej 61 6715 Esbjerg N, Tlf.: 75 15 23 34
6. ODENSE:	Noël Atkins, Faaborgvej 7 5854 Gislev, Tlf.: 62 29 15 09
7. VAMDRUP:	Holger Sloth, Duevej 10 6580 Vamdrup, Tlf.: 75 58 24 28

FGBMFI Europe, Postal Box 49, B-3000 Leuven Belgien, Tlf.: (+32 16) 20 79 31, Internet: 100444.1300@compuserve.com

Grundlægger: Demos Shakarian
Præsident: Richard Shakarian

Pornografi og frygt

Wolfgang Putz, Wien, Østrig

Gennem årene gled jeg ind i en humanistisk livsstil og endte med at tro, at jeg havde nået en slags humanistisk idealtilværelse. Det var derfor ekstremt frustrerende, når jeg blev ved med at støde imod mine personlige begrænsninger. På trods af min kyniske arrogance var jeg usikker og fuld af frygt. Og så var der min kærlighed til pornografi. Jeg havde hele tiden brug for endnu værre og saftigere pornoblade. Dette holdt mig trælbundet selv efter mit bryllup.

På den anden side så havde jeg altid været bange for Gud – eller måske snarere for Hans dom. Jeg vidste, at jeg ikke levede rigtigt, men vidste ikke hvad jeg skulle gøre for at forandre mig. Så hver søndag gik jeg i kirke og ønskede hver gang at dulme min samvittighed, hvordan det så end skulle kunne lade sig gøre, men det var altid nyttesløst. Min religiøse overbevisning var fastlåst i ideen om, at man kan få det rette forhold til Gud ved hjælp af gode gerninger.

Så begyndte min svoger at fortælle mig om sit forhold til Jesus Kristus, og han lod altid nogle VOICE ligge tilbage hos os. Nogle år senere mens vi ventede på at skulle flyve på ferie, samlede jeg et VOICE op, som en anden passager havde ladet ligge, og jeg begyndte at læse i det. Jeg blev så bevæget af beretningerne deri, at jeg begyndte at græde.

Nogle måneder senere blev jeg inviteret til et møde i FGBMFI, hvor jeg endelig overgav mit liv til Jesus Kristus. Da min kone så en forvandling ske i mig, overgav hun også sit liv til Jesus. Fra da af er meget blevet forandret i vort forhold. Guds kærlighed begejstrede os så meget, at vi besluttede at tilrettelægge hele vores tilværelse efter Hans ord – Bibelen. Rock musik, pornografi og vild livsførelse gav mig kun trældom, men Jesus Kristus har sat mig fri ikke kun i religiøs betydning, men på en meget virkelig måde. ●

En nyttig påmindelse

Eugene Schuler, Cherbourg i Frankrig

Fornyelig i Strasbourg parkerede jeg min bil og tog en sporvogn ind til centrum. Da jeg var ved at forlade bilen, var det som om, en indre stemme sagde mig, at det ikke var godt at parkere her. Desværre gav jeg ikke agt på advarslene. Da jeg om aftenen vendte tilbage til stedet, så jeg til min forfærdelse, at der havde været indbrud i bilen. Denne oplevelse blev en værdifuld lektie for mig. Som overgivet kristen i mere end 13 år tror jeg på, at Gud ønsker at hjælpe mig i selv de mindste ting. Jeg forstår vel ikke altid, hvorfor Han siger mig, at jeg må gøre noget, men jeg ved, at Han altid har en god grund dertil. Denne situation med bilen mindede mig om Hans trofasthed.

Det er vigtigt, at være opmærksom på Guds ledelse. På trods af min ulydighed beskyttede Gud mig, da der kun blev stjålet nogle ubetydelige småting. Der var en taske med en hel del penge, som stod uberrørt under sædet. De havde åbnet mit bagagerum, som var fuld af Bibler, men ikke taget nogen.

Da jeg meldte indbruddet, sukkede politimanden: »Det sker hver dag. Men det er meget usædvanligt, at de ikke finder penge.« Jeg havde ingen besvær med at få bilen istandsat, fordi mit forsikringselskab tog sig af det. Og jeg er taknemmelig for denne påmindelse om, at Gud er interesseret i ethvert område af vort liv. ●

kunder og har fået gode resultater ud af det. Nu er vi meget aktive i de baltiske lande og har haft mange interessante samtaler med kunder derfra. Det har resulteret i, at mange er kommet til at kende Herren Jesus.

I et joint venture med et russisk firma besluttede vi, at de helt fra starten skulle vide, hvad vi står for, så da de sendte en forretningsmand til Finland for at mødes med os, tog vi ham derfor med til et kristent møde i Helsinki. Vi prøvede at finde den bedst mulige tolk. Hun oversatte hvert eneste ord, der blev sagt. Bagefter sagde russeren, at han aldrig havde hørt det evangeliske budskab udtrykt så klart og forståeligt.

En morgen ikke så længe derefter kom manden ikke på sit kontor. Der var folk, der tog ud for at undersøge, om der kunne være problemer. De fandt ham i en bil, han var blevet skudt og var død. Vi kender intet til årsagen dertil. Kun Gud ved, hvor vores ven er nu, men vi er virkelig glade for, at vi brugte anledningen til at fortælle evangeliet om Jesus Kristus, før det blev for sent.

På et tidspunkt kom der en ven på besøg, han ejede en finsk konkurrent til MacDonald's og Carol's Restaurants. Vi fortalte ham en aften om Jesus. Næste morgen sagde han: »Jeg har haft den værste nat længe, jeg lå og spekulerede, tænkte og overvejede det I fortalte om.« I dag er denne multimillionær og fremgangsrig forretningsmand en meget inderlig kristen. Han og hans kone fortæller om Jesus, hvor end de er, og mange af deres ansatte har overgivet deres liv til Jesus Kristus. Hvis vi er indstillet på at ære Gud på vores arbejde, vil vi aldrig føle os triste. ●

Da jeg var meget ung, kom det til at stå helt klart for mig, at det ikke var nok at komme fra et gudfrygtigt hjem. Mine forældres og bedsteforældres tro kunne kun vise mig hen i den rigtige retning. Jeg måtte have min egen forbindelse med den levende Gud.

Som teenager arbejdede jeg i Sverige, og der deltog jeg i et kristent møde, hvor jeg tog en personlig beslutning om at ville give Jesus Kristus førstepladsen i mit liv. Det blev lang den mest betydningsfulde og vidunderlige dag i min tilværelse. Gud har været så god mod mig gennem årene. Det kristne liv er interessant og afvekslende, og selvom jeg ikke står på en prædikestol, føler jeg, at jeg har et kald fra Gud på mit arbejde.

Jeg tager tit blaffere op og fortæller dem så om min tro. Gennem årene har jeg mødt nogle meget interesserede mennesker, og jeg har fået lov at bede for mange af dem. Som forretningsmand prøver jeg at bruge det, Gud har givet mig til fordel for Hans Rige. Alt hvad jeg har givet, har Gud tilbagebetalt mig mange gange.

Engang kom nogle kunder fra Minsk til Sct. Petersborg for at møde os. Jeg følte stærkt, at jeg skulle give hver af dem en russisk Bibel. Da jeg gjorde det, tog de imod dem og sagde: »De er repræsentant for et firma, der ærer Guds Ord. Vi ønsker at arbejde sammen med firmaer som Deres.« De repræsenterede en stor forretningsopgave for os.

Vi sender VOICE til alle vore

Dit eget valg

Lasse Suhonen, Espoo i Finland

Du skal blive hjulpet

Ejvind Christensen, Hvidovre.

I foråret 1959 lyttede jeg til et dejligt vidnesbyrd fra en kristen kvinde. Hun var på besøg i et privat hjem som jeg jævnligt kom i. Jeg havde ikke set hende før, men det skulle vise sig at blive et livslangt bekendtskab. Jeg var 22 år, og i 10 år havde jeg haft en længsel efter at blive sat i frihed og opnå fred og glæde. Jeg havde ikke noget andet ønske end at få hjælp til at blive fri for en angst, som jeg havde pådraget mig i 12 års alderen. I 10 år havde jeg råbt til Gud med ordene: Jeg slipper dig ikke før du har velsignet mig.

Nu fik jeg stiftet bekendtskab med en kvinde som havde en overstrømmende glæde i den Gud hun tjente. Det var Jesus Kristus hun tjente, og jeg var ikke i tvivl om at det var vejen for mig. Jeg vidste at dette ville blive begyndelsen til et helt nyt liv og jeg tog imod en invitation til at komme i Elim-forsamlingen den efterfølgende søndag.

Da jeg kørte hjem denne sene aften, standsede jeg min bil ud for Grøndalskirken og takkede Gud for hvad jeg havde fået at høre, og for at Han ikke havde glemte mig.

Den søndag nød jeg at høre de dejlige sange der udtrykte den glæde jeg vidste jeg manglede. Om aftenen bøjede jeg knæ for Jesus Kristus og bad om nåde og tilgivelse.

Gud begyndte sit vidunderlige værk i mit indre denne sommer. Urene og beskidte tanker måtte vige pladsen for det rene nye liv som Gud åbenbarede for mig. Alt var nyt og spændende. Jeg så ind i et nyt rige. Angst og uro begyndte at forsvinde. Men der var en der raste, og det var Guds modstander, djævelen. En nat angreb han mig tre gange idet nogle skyggevesener lagde sig over

mig for at kvæle mig. Jeg var i vågen tilstand og råbte med den luft jeg havde på Jesus og Jesu Kristi blod. Tre gange gentog dette sig, og hver gang jeg råbte på Jesu Kristi blod måtte de modvilligt slippe deres tag. Jeg følte Guds kraft var mægtigt tilstede og jeg var uden angst. Det var en ubeskrivelig oplevelse at erfare hvilken magt der er i navnet Jesus. Jeg triumferede og talte til satan: Jeg bor ikke længere på dit område og du har ikke længere ret til at komme ind på mit område, for jeg er løst fra din magt ved Jesu magt.

Ca. 4 måneder før min omvendelse så jeg en film i Enghave bio der hed: »Men jeg så Ham dø«. Den beskriver Kristi lidelseshistorie. Filmen rørte mig dybt, og jeg græd meget af længsel efter at følge Jesus. Jesus, Jesus, bad jeg, jeg vil så gerne følge dig som jeg ser dine disciple følge dig. Efterfølgende læste jeg i Bibelen: »Den som stoler på Herren omgiver Han med nåde«, og: »Vælt din vej på Herren, så griber Han ind«. Jeg vidste at Herren havde hørt mit råb og at det også var Ham der efterfølgende sendte den kristne kvinde på min vej.

Nu viste Herren mig hvordan jeg skulle komme videre og vokse åndeligt. Jeg fik en masse undervisning i Guds ord gennem en dejlig menighed, kom med i en cellegruppe og oplevede et herligt fællesskab.

Jeg kommer fra et hjem med fire søskende hvor jeg er den næstældste, og vi er opvokset i et trygt og godt hjem. Da vi var små lærte vi at bede Fader vor af vor mor. Mine forældre tilhørte Folkekirken, men kom der ikke jævnligt. Det var min mor der gav mig barnetroen på Gud. Hun fortalte levende om den almægtige Gud der kom til jorden i Jesus Kristus og som gjorde alle ting vel. Og når hun fortalte om korsfæstelsen kunne hun ikke holde tårerne tilbage. Som barn tænkte jeg derfor meget på det med Gud, det at skulle dø og på det overnaturlige.

Begge mine mostre havde en interesse for spiritistiske møder. Når mine mostre

fortalte om de døde de kom i kontakt med virkede det uhyggeligt på mig. Nu vidnede jeg for mine mostre, og da de så den forandring der var sket i mit liv, gjorde Jesus også en forvandling i deres. De vendte ryggen til spiritismen og tog imod Jesus og blev frelst.

Inden jeg blev en personlig kristen drev satan mig ud i synd med de følger som mange unge lever i i dag, et mørkt og trist og kedeligt liv. Jeg længtes efter lyset fra Gud der kunne drive håbløsheden væk. Jeg troede at når jeg døde kom jeg i Himmelen p. g. a. min barnedåb og konfirmation, men jeg længtes efter at opleve Himmelen på jorden. Takket være Jesus blev jeg overbevist om at det var min synd der skilte mig fra Gud.

I sommeren 1952 camperede jeg i Nykøbing Sj. En eftermiddag stod jeg og så op mod himmelen og betragtede trækronerne der svajede i vinden. Da hørte jeg en fredfyldt røst der gik lige ind i hjertet. Ordene var ganske enkle: »Du skal blive hjulpet«. Det gav mig håb, ja vished om at Gud kendte min situation og ville bringe mig udfrielse.

Jeg er ikke mere bange for trængsler eller mobning. Min afdelingsleder på kontoret var rigtig modbydelig og en plage for mig i et helt år. »Jeg kan ikke li' dit kors du bærer på dit revers på din jakke«, sagde han. Han var halvjøde, men blev alligevel interesseret i hvad jeg havde at fortælle om Jesus. Jeg blev inviteret hjem til ham i hans smukke hjem i Ordrup, og der fortalte jeg ham mit vidnesbyrd. Han bad til Jesus og blev frelst. Han blev senere døbt.

I 1963 blev jeg gift med en kristen pige, og vi har i dag tre voksne døtre der alle er gift med kristne mænd.

Det er godt at vi også gennem FGBMFI kan nå mennesker med evangeliet og sætte mennesker i frihed som Gud gjorde ved mig. Ære være Hans velsignede navn.

Ejvind Christensen er medlem af Herlev – afdelingen af FGBMFI. Sidste år gik han på efterløn efter 20 års ansættelse på Kommunedata. Han er aktivt involveret i forskelligt menighedsarbejde samt i arbejdet med Gideonitterne.

HVAD STÅR FGBMFI FOR?

Full Gospel Business Men's Fellowship International er et fællesskab med kristne fra alle kirkesamfund, der holder møder i hoteller og på restauranter. Mænd deler deres oplevelser om Guds indgriben i deres liv. Vi hører ikke til de nyreligøse bevægelser og har ingen kirke. Vi vidner om den levende Guds kraft i hverdagen. Med vore 2900 afdelinger holdes der månedlige møder på alle kontinenter. Fælles for kristne, der har oplevelser med Jesus Kristus, er, at de bliver styrket og fornyet til en mere aktive gerning i deres menighed. Ønsker du at være med i fællesskabet, bedes du kontakte formanden for den nærmeste afdeling. En liste over afdelinger findes på side 9 af dette blad.

DANSK UDGAVE 982

Bladet udkommer 6 gange om året på dansk og 28 andre sprog. FGBMFI International Europakontoret: Postal Box 49, B-3000 Leuven, Belgien. tlf. (016)20.79.44 Fax. (016)20.79.31

PUBLICATIONS • Editor: Blair Scott
Internet: 100444.1300@compuserve.com
International Publications Directors: Jerry Jensen & Blair Scott. • Assistant: Donato Anzalone. • Graphics: Intl. Graphics & Design • Art: Jean Claude Duviella. • Int'l Graphics: Colin Smith.
Ansvarshavende redaktør for Danmark: Viggo Jensen.